

ב א א ח ד ה ע ר ב י מ כ ב י ת א נ כ י

תנו על בית משירי של הופשטיין להריקו מידיש לעברית. סוכן שזרנו מכולנו היה אורי צבי, אך גם חאשין, שכבר היה שקוע או במ"ט שערי היאבסקציה והת' נכר כל כך לעברית, אף הוא התרפק אז על המלים העבריות בכיסופי סילוד של נודד אחורצ'ינה השב למכורתו... פני אנכי אורו למראה ניצוצות השירה שניתנו בביתו, והביט בעינים מחלות אל חאשין, כאילו אומר: גו, אחא, שמא...

וכך עבר עלינו הערב באתערותא דל' עילא, השיר של הופשטיין הורק בכחות "קולקטיביים" לעברית, ודומני שגם נדפס. ואולם יותר מהשיר שבגילוי — נרשמה בבית אנכי באותו ערב מסת' שירית שבכיסוי: אנשים רחוקים שרק הגורל הקרם תחת גג אחד נעשו קרובים, שפעו חרס'נפש, ראו את עצמם כצמודים למעי גל חיים אחד. ואותו רגש'אחות הולל אנכי כי זה היה יעודו לזרע סביבו אורי'נשמות, לרסד חלקות חיים צהיחות בבושם נפשו הזכה.

וכשיצאתי באותו לילה עם חאשין מבית אנכי, עגמו פניו והוא סלט בעצב: צד לי, צד לי להסרד טאנכי, הוא כל כך טוב, כל כך לבני, חם כל כך בביתו...

נתן גרינבלאט

באור הבית החם של אנכי פגו הקרירות, הזרות וההתנכרות, נשכה העבר, כאילו יד' פלאים מהתה רשומי חיים כבדים, מדנים, שנאת אחים, וכולנו, המסתופפים עתה במקרה בצל קורתו של אנכי, שחיך במבטיו הטלכבים — מתקרבים זה לזה, ולאות קרבת שבנפש עם כל אחד מא-

לשעבר, כמעט מנודה, אפס בנייתו של אנכי — שאני, כאן אין נכרים ואין מנודים, הבית פתוח לגר ולנכרי... ומשי' נודמנו יחד המשורר הופשטיין, שהלך לקי' ראת גורלו הנעלם כארץ, וחאשין שברה מגורלו ובגד כארץ — היה מוזר כרגע הראשון לראות שנים אלו בצורתא, אולם

לפקידי העיריה ועובדיה אכר אהד מי' קירי חבריהם. בראש'חודש נסתלק, ביום שאין מספיר דין בו, לא הכביד במוחו כשם שלא הכי' ביד בחייו. ואכן, לו דומיה תהילת.

א. י. אביטוב

ארבע'עשרה שנה התהלכתי אתו כרע וידי, יוס'יום נהניתי מאור פניו ומטהרת נפשו. הן, הסד ואצילות בכל הליכותיו, אם כשיחה סחם ואם בדברים העומדים ברומו של עולמנו — להט של אהבה לזולת, אהי כתי'שראל לאין קץ, סליחה מהוך רחמים רבים, דבריו נשמעים בנחת, יוצאים מעי' סקי הנפש, פשטות שבפשטות.

צף בזכרוני ערב אחד בחל'אביב לפני עשרים ושתים שנה. היתה אז שנת פתיחת האוניברסיטה. התלבטתי בר' דד ולחץ'נכר ברחוב אלנבי, המערבולת החגיגית היתה זרה לי אז, והעינים תעו באפולולית והיפשו אחיות'קירבה, כי אותם דימדומים נוגים נודמן לפני כמלי אך מושיע — אנכי, להיצת'יד חסת, שאילת'שלוס לבבית והזמנה לצל קור' תו — הפיגו מיד את כל הנקשה שבלב, גל חם עברני והלבתי אתו קל'פסיעה ועלינו לדירתו בקומה ג' או ד' שבאותו אלנבי, ובבית — כה פשוט, נעים והכיבי, נזכרתי בשורות ביאליק: "ביתי קטן ודל בלי מכלולים ופאר — אך הוא חם, סלא אור ופתוח לגר". וזלפו עלי רגעים כשיחה ובשתיקה חליפות — והנה נפתחה הדלת והופיע עוד אורה, המשורר דוד הופשטיין, אף'על'פי שבעצמי הייתי אורה בארץ — קידמתי את פני הופשטיין ברשימה חמה ב"קונטרס", והנה הביע הופשטיין את הפצו להרגם לו שיר, בא לאנכי להיועץ בדבר. למזלו של הופ' שטיין — נודמן באותו ערב כביתו של אנכי אורי צבי גרינברג, ובאורה בלתי צפוי הופיע גם אלכסנדר חאשין, שבא לפתיחת האוניברסיטה כשליח צהן קומר גיסטי (החהלן) כארץ עם ונכרי לחברי